

В букіністичному магазині на Подолі я натрапила на книжку Ф.Г.Раневської. Я люблю читати автобіографічні книжки і звичайно ж, її придбала. Тому що такі підручники показують іншу сторону медалі із життя відомої особи: всі її перепони на шляху до успіху, а це завжди життєві уроки, особливо для молоді. Книжка не велика за розміром – 223 сторінки та й читається на одному подиху але гнітюча по суті, як на мене.

Свій твір Ф. Раневська почала писати по проханню „ВТО”. Вона себе не вважала письменницею і мабуть тому ніколи не наважилася б про себе щось опублікувати. Три роки Фаїна Георгіївна старанно щось пригадувала, занотовувала та настав період коли вона собі сказала: „Якщо всього не розповіси, то рахуй, що ти нічого не розповів!!” і кинула в камін свій рукопис. Вона була переконана, що акторам потрібно грати в театрах, а письменникам творити. Згодом вона ще не раз пошкодує про це, адже згоріли нотатки ранньої Раневської, які вона вже не згадає в тій послідовності, в якій вони траплялися.

Все ж таки розпочавши знову писати Фаїна Георгіївна Раневська в кінці життя книжку не надрукувала, а просто здала нотатки написані на різних папірцях, в Російський державний архів літератури та мистецтв. Лише у році російський письменник Дмитро Щеглов прямо з архіву забравши та в хронологічному порядку виклавши - роздрукував цей текст під назвою „Доля-повія”.

Книжка взагалі історично-пізнавальна. Багато і обширно написано про моду тих років, про те, як молодому поколінню було важко. Відображаються часи голоду і кричущого зубожіння. Але поруч з цим Раневська розповідає про літературні вечори, які влаштовувала молодь у когось на квартирі. Там читалися вірші, як власного виробництва, так і класиків тих часів, ставилися сценки з романів, потім пили чай і щасливі від зустрічі з однодумцями розходилися по домівках. Ще в книжці багато інформації, що не публікувалася в такому ракурсі, дізнаєшся про знаменитостей того часу з близька, так, як Раневська, в основному, розповідає про людей з якими вона була не просто знайома, а яких знала досить давно і навіть товаришувала з деякими. Наприклад фігурують такі постаті, як славнозвісний Станіславський, Таїров, Качалов, А.Ахматова, з якою Ф.Раневська товаришувала, навіть більше того, вона її обожнювала і всіляко підтримувала в тяжкі періоди життя. А режисера Завадського Ю.А., під наглядом якого пропрацювала останні свої тридцять років не терпіла, він її сильно дратував. Фаїна Георгіївна казала, що заживо гние в театрі і що під його „чуйним” керівництвом усі п'єси

та й актори здавалися пустими і нездібними. Велика акторка вела листування з такою видатною особою як В.Некрасов. Її першою наставницею в житті була відома балерина Катерина Василівна Гельцер, потім не менш відома на той час – Павла Леонтіївна Вульф.

Книжка вийшла, як на мене, сірою з депресивним настроєм, після прочитання якої не хочеться нікого бачити і тим більш спілкуватись. Це тому, що Фаїна Георгіївна писала в основному спомини з життя. Їй здавалося, що все, що було колись давно, коли вона була ще молодою дівчиною і початківцем в акторському плані, дихало життям, було яскраво-кольоровим, а поруч тільки великі люди-генії, яких не завжди розуміють оточуючі. Вона безмежно страждала від того, що всі її наставниці, друзі, товариші, однокласники вже давно пішли з життя. Їй було нудно на цьому світі. Ніщо її не гріло, адже роботи, яка завжди їй несла задоволення не було, друзів – однокласників теж вже більше вона не бачила, єдине, чим тішилась простий смертний в старості – внуками - теж її Бог обділив, так як і дітей не було у Фаїни Георгіївни – за роботою все не вистачало часу на такі „дрібнички”. Все здавалося сірим і побляклим. Люди, що її оточували ввижались бездарними і продажними, які грали не за ідею, а за гонорари.

Після прочитаного відчуваєш себе не в світі сповненому любові і добра – як повинно бути, а десь на краю великої прірви у яку краще стрибнути, а ніж залишитись тут з усіма цими невдахами та недоумками.

Звісно як жінка - жінку мені шкода Ф.Г. Раневську, в тому плані, що в неї так і не склалося сімейного щастя. А найстрашніше, що нас може чекати у цьому житті так це повна і безжальна самотність.